

КАКВО СТАНА С РАДОСТТА

Дейвид Уилкерсън
1 Февруари 1983

Святият Дух копнее да види Божия народ служещ на Господ отново с радост и веселие. Колко ли трябва да е тъжно небето гледайки мокрите възглавници от отчаяние и тъга, които са налегнали множества от вярващи. Божието Слово заповядва:

„Възкликнете на Господа, всички земи. Служете Господу с веселие...” (Псалм 100:1-2)

„Надеждата на праведните е радост...” (Притчи 10:28)

„А праведните нека се веселят, нека се радват пред Бога, да! Нека тържествуват твърде много.” (Псалм 68:3)

„Затова с веселие ще начерпате вода от изворите на спасението.” (Исая 12:3)

„Така ще се веселят всички, които се надяват на Тебе; Винаги ще се радват, защото Ти им Си покровител...” (Псалм 5:11-12)

Исус каза на учениците си: „Ако Ме любихте, бихте се зарадвали...” (Йоан 14:28). Псалмистът каза: „Блазе на оня народ, който е в такова състояние! Блажен оня народ, на когото Господ е Бог!” (Псалм 144:15)

РАДОСТ означава „удоволствие, наслада, бодрост на духа, вълнение, причинено от надежда.”

РАДВАМ СЕ означава „радост до краен предел, да бъдеш крайно доволен”.

ЩАСТИЕ означава „напълно доволен, голямо удоволствие”.

Колко християни познавате днес, които са развеселени, възбудени, крайно доволни, напълно задоволени, изпитващи радост до краен предел? Чуйте думите на нашия Господ:

„...когато ви отлъчат от себе си и ви похулят и отхвърлят името ви като лошо... възрадвайте се в оня ден и заиграйте...” (Лука 6:22-23)

Ако Исус не го беше казал, би звучало абсолютно абсурдно, но ето го – черно на бяло и Божествено: „Когато си отхвърлен, преследван, подритван – скачай развълнувано от радост! Нека това ти носи най-върховна радост! Наслаждавай му се!”

Когато в началото Святия Дух започна да се разправя с мен по отношение на това да Му служа с радост и веселие, изживях трудни времена, изправяйки се пред сериозността на проблема. Не разбирах напълно Божието становище. Чудех се колко важно би било това сравнено с всички сърцераздирателни проблеми в света днес, като дрога, алкохол, разводи, насилие и корупция. Не се бях замислял много относно това колко радост и веселие имах.

„И какво от това?“ – мислех си аз. „Не винаги изпитвам щастие в християнския си живот. Натъжавам се! Понякога житейските проблеми ме изтощават. Бъдещето е толкова необещаващо, че понякога човек се чувства депресиран и уплашен. Радостта си е там, но предполагам не я показвам. Аз съм просто човек. Бог не се тревожи за лошите ми периоди.“

Това не е достатъчно! Въпросът за това да му служим с радост, веселие, развълнувано и бодро, се приема най-сериозно Бог.

Ние имаме много ясна картина на това колко сериозно Бог приема въпроса да му служим с дух на радост в Стария Завет. На планината Гевал Бог изрече ужасяващо проклятие, което включваше шест трагедии: робство, глад, жажда, голота, недоимък, робство под железни окови на врата, докато не бъдеш унищожен!

И какъв толкова ужасен грях трябваше да извърши Израел, за да си навлече толкова отвратително проклятие? Грях, който можеше да ги унищожи? Първо, разбира се, беше непокорство към Господните заповеди. А и това:

„Понеже не си служил на Господа твоя Бог с веселие и със сърдечна радост поради изобилието на всичко...” (Второзаконие 28:47-48)

Ще попитате: „Наистина ли Бог е толкова строг относно радостта в тези новозаветни времена на благодат?” Отговорът е, че Бог няма да ни съди според изражението на лицата ни, а според това, което вижда в сърцата ни. Възможно е да имаш изпито, уморено лице и въпреки това да преливаш от радост във вътрешния си човек. Но е трудно да скриеш истинската радост от Господ. Когато Божията радост докосне душата, това променя изражението на лицето ни. Във старозаветни времена, мирото караше лицето да блести!

Пророк Йоил предрече, че ще дойде ден, в който радостта ще повехне от Божия дом.

„И радостта изчезна измежду човешките чада... Веселието и радостта от дома на нашия Бог?” (Йоил 1:12,16)

Пресъхването на радостта и веселието у вярващите се вижда навсякъде на където се обърнеш днес! Толкова много Божии хора изглеждат тъжни и победени, защото са изгубили Господната радост. Много християни изглеждат точно толкова самотни, тъжни и уплашени, колкото и невярващите. Това е безобразно свидетелство за света и е крайно време всеки християнин да се запита – как служа на Господ, с какво отношение? Дали Му служа само от страх и задължение? Половинчато ли Му служа? Приел ли съм Го за даденост? Изпитвам ли тази неизговорима радост или радостта и веселието ми са увехнали? Наистина ли съм развълнуван и пълен с възторг от това че Го познавам? Добро свидетелство ли съм за

изгубените, че Христос може да изпълни сърцето с най-висшата степен на радост? Или съм се превърнал в поредния депресиран, притеснен християнин? Има ли достатъчно радост в душата ми, която да се пренесе в действията и разговорите ми, или съм се превърнал в мърморко и само се оплаквам като децата на Израел? Рядко ли се усмихвам вече?

Нека ви кажа някои от причините поради които радостта вехне

I. Изморили сме се от пътя

„Но ти Израилю, се отегчи от Мене... Но си Ме заробил с греховете си, Дотегнал си Ми с беззаконията си...” (Исая 43:22,24)

Пророк Малахия скърбеше за тежкото състояние на Божия дом в неговото време. Божият народ беше отегчен и поклонението беше станало скучно и користоно: „Думате още: Ето, каква досада е тя! И я презирате, казва Господ на Силите.” (Малахия 1:13)

С други думи: „Моя народ се отегчава от Мен. Така че се влачат в скучно служение пред олтара.” Божиите деца просто я караха през пръсти. Сърцето им вече не беше там! Те носеха неохотно даровете си пред олтара – болни, слаби, неубедителни жертви. Свещениците не вършеха нищо безплатно, дори не затваряха вратата на храма безплатно, нито палеха огън пред олтара. Използваха служението за да забогатеят.

Какво тъжно състояние! Алчни служители на олтара, които бяха просто наемници! Поклонението в храма беше фарс! Колко бавно се движеше само, колко тъжни изглеждаха! Нямаше огън, нямаше въодушевление, нямаше радост или удоволствие. Хорът, музикантите, свещениците и хората играеха опасна игра с лицемерието!

Бяха в религиозния коловоз. Пееха апатични песни, даваха апатичните си дарове, слушаха апатично словото, казано от апатичен служител и радващи се при мисълта да приключат. Бързаха за последното си „Амин” и бързо бягаха от Божия дом.

Тези хора бяха тъжни и отегчени защото се бяха отдали на чувство за безсилие и безпомощност!

„Вие рекохте: Напразно служим Богу; И каква полза, че сме пазили заръчаното от Него, И че сме ходили с желание пред Господа на Силите?” (Малахия 3:14)

Със съвременната терминология, те казваха следното: „Какъв е смисъла? Какъв е смисъла да работим толкова много, за да угодим на Бог и да вършим праведност, когато за това изглежда не ни се отплаща? Защо да жертваме, да постим и да се молим, защо да бъдем толкова непреклонни и религиозни? Безполезно е, скучно е! нищо не се променя. Молитвите ми остават без отговор... Все още съм залят от проблеми.

Понеже нямаше живот в Божия дом и понеже олтарите бяха толкова досадни, хората просто се предадоха! Те продължаваха по инерция, само защото се страхуваха от Божия гняв. Ходеха на църква, защото така се прави. И се ужасяваха всяка минута там.

Каква картина на състоянието днес! Хора пишат от цялата страна и ми казват за тъжното състояние на тяхната църква. Разказват за пастири без бreme, които не могат да проповядват. Оплакват се от мъртви, сухи служби – монотонни и отегчителни. Църквите им са мъртви. Те се носят по течението. Хвърлят малко пари в коша! Хорът пее печално. Църковните функции и програми продължават да се влачат. Но няма радост, няма въодушевление, няма веселие. Няма вик на победа!

Аз считам, че едно от най-редките неща днес е гореща, радостна църква, с човек на амвона, който има да каже нещо, което си струва да бъде чуто. Слушал съм това толкова често: „Събуждам се всяка неделя и ме плаши мисълта, че ще прекарам поредната скучна служба. Къде, о, къде мога да намеря църква, която гори?”

И можете да бъдете сигурни в това – където има църква, която е пълна с радостта и свободата на Духа, Сатана ще се заеме да вкара тази църква в някакъв вид буквоедско, траурно робство. Сатана би искал да се добере до тази църква и да убие радостта и щастието!

Както е важна ролята на църквата, така и да служим на Господ с радост и веселие е и лична отговорност!

„Да не ни дотегнува да вършим добро...” (Галатяни 6:9)

Бог няма да позволи никой от нас да обвинява някой скучен проповедник или лошото състояние на църквата за липсата ни на радост и веселие. Наша привилегия и отговорност е да поддържаме Господната радост чрез личното ни взаимоотношение с Него. Бог няма да приеме извинения в това отношение!

Апостол Павел трябваше да стои сам в много случаи. Той писа на Тимотей:

„При първата ми защита никой не взе моя страна, но всичките ме оставиха; дано не им се счете това за грях. Но Господ беше с мене и това ме укрепи...” (2 Тимотей 4:16-17)

Библията изобилства със славни истории за тези, които съхраниха радостта и веселието си по време на изпитания, дори когато всички останали се бяха предали! Израел мърмореше и се оплакваше, освен двама Божии мъже – Исус Нави и Халев. Те нито веднъж не се поклатаха във вярата и радостта си, въпреки че всички останали около тях се бяха отдали на печално отчаяние.

Когато лидерите на всички държави заедно с църковните лидери и събрания се покланяха на златната статуя на Цар Навуходоносор, Данаил и трите еврейски деца се радваха в Господ – непоклатими във вярата си! Седрах, Месах и Авденаго скачаха от радост в самата огнена пещ! Нека всички останали тъжно плачат, казвайки: „Не можеш да се пребориш със

системата, не можеш да се съпротивиш на духа на този свят.” Но не и тези трима млади мъже! „Колкото до нас – казаха те – ние ще служим на нашия Бог с вяра, радост и веселие!” За тях не съществуваше отегчение или монотонност!

Дори днес Господ има хора, които няма да се поклонят! Те вдигат глава в цялата скръб и изпитания и славят Господ! Те сияят като красиви примери за това как Господната радост е възможна във всяко изпитание. Те са най-добрите свидетелства за Неговата вяност. Бог казва за тях: „Те Ми вярват, затова имат такава радост и веселие.”

Нашата радост и веселие трябва да са в резултат на една велика фундаментална истина: **НИЕ СМЕ ПОД НЕГОВИТЕ ПАЗЕЩИ КРИЛА!**

„Понеже Ти си бил помощ на мене, И под сянката на твоите крила ще се радвам.” (Псалм 63:7)

Нищо чудно, че Павел можа да каже: „Даже във всяка наша скръб радостта ми е преизобилна.” (2 Коринтяни 7:4)! Как е възможно някой да позволи на радостта и веселието му да увехнат под пазещите крила на Бог? Това е оскърбление към Бог, обида към верността Му. И само защото вече не вярваме в Неговата защита и грижа, ние позволяваме на отчаянието и тъгата да изместят радостта и мира.

II. Радостта е изгубена когато се вкорени страх!

„В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страха; защото страхът има в себе си наказание, и който се страхува, не е усъвършенствуван в любовта.” (1 Йоан 4:18)

Резултатът от непокорството и лицемерието винаги е страх. Незоставеният грях кара Божиите хора да треперят в присъствието Му и да загубят всичката си радост и мир. Исай каза: „Грешните в Сион (църквата) се боят; Трепет обзема безбожните.” (Исайа 33:14) (текста в скобите е мой)

Евангелист Лука ни казва, че спасените се страхуват и че сърцата им примират от страх, разтревожени от ужасните неща, които ще се случат на земята (Лука 21:26). Но страхът, който тревожи християните е непосредствен резултат от таене на грях!

„Но ако вършиш зло, да се боиш...” (Римляни 13:4)

След като Адам съгреши, той повече не можеше да се изправи пред Бог. Той се скри, покри тялото си с пот и сълзи! Колко тъжен е денят, в който греха влезе в човешкото сърце! Радостта беше изгубена!

Да служим на Господ с радост и веселие е абсолютно невъзможно, ако грях лежи пред вратата на сърцето. Павел предупреди:

„Скръб и неволя на всяка човешка душа, която прави зло, първо на юдеина, после и на гърка...” (Римляни 2:9)

Нищо чудно, че толкова много хора са депресирани и тъжни! Покажете ми служител с грях в живота си и аз ще ви покажа един от най-тъжните, най-мизерните хора на земята. Грехът му унищожавя радостта! Покажете ми някой вярващ с непокорство в живота си и аз ще ви покажа сноп нерви, измъчвани от вина, осъждение, срам и тъга! Безрадостен! Тъжен!

А може ли пък да сме отегчени и страхливи, защото сме нечестни към Бог?

Друга причина, поради която страха пуска корени, е заради нерешен проблем със скръб и тъга.

Както Давид, така и много християни викат:

„Неволи и отеснения ме намериха...” (Псалм 119:143)

Колко е болезнено да гледаш как страда красиво дете! Колко натъжаващо е да стоиш безпомощно наоколо, докато любим човек линее от рак или друга ужасна болест! Или още по-лошо – да ги видиш как се огорчават на Бог!

Колко несигурно е да погледнеш в неясното бъдеще. Един човек се нуждае от дом, друг отчаяно има нужда продаде дома си. Някои са безработни, други живеят в постоянна несигурност, чудейки се дали ще ги уволнят.

Има проблеми навсякъде. Здравословни проблеми, притеснения за бизнеса, къщата, работата, образованието – до едно готови да ограбят Божия народ от вярата им в Господ и от радостта и веселието им.

Предупредени сме да не спираме да се радваме по време на страдания. Не трябва да оставяме болката ни да ни ограби от Христовата радост!

„Възлюбени, не се чудете на огнената изпитня, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но радвайте се за гдето с това вие имате обещание в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава.” (1 Петрово 4:12-13)

Павел стига по-далеч: „...като наскърбени, а винаги радостни...” (2 Коринтяни 6:10)

И даже още: „В което блаженство се радвате, ако и за малко време да скърбите сега, (ако е потребно), в разни изпитни, с цел: изпитването на вашата вяра, като е по-скъпоценно от златото... но пак се изпитва чрез огън, да излезе за хвала и слава и почест, когато се яви Исус Христос; Когато любите без да сте Го видели, в Когато вярвате, без сега да го виждате, радвайте се с неизказана и преславна радост.” (1 Петрово 1:6-8)

Това е нещо силно! Писано е за тези, които сега изживяват време на скръб и болка! Ако трябва... за малко... страдай! Не го приемай, но – ти си изпитван чрез това огнено изпитание. Не можеш да останеш дълго в скръбта! Божият план и желание за теб е Неговата радост и веселие да бъдат твоята радост днес.

„Защото да се радвате, в Господа, е вашата сила...” (Неемия 8:10)

Ако просто можеш да се довериш на Бог, вярвайки, че Той знае точно какво се случва и че това ще донесе слава, тогава радостта се завръща!

Светии, всички отиваме в пещта!

Библията рисува мрачна картина за последните дни. Все още не сме видели нищо, в сравнение с онова, което идва. Бъдещето, по човешки казано, е безнадеждно. Христос ни предупреди за насилие, война, земетресения навсякъде, глад, епидемии, страшни гледки и велики знамения от небето. Ще има преследвания, предателства, омраза, трудност от всички страни.

„Човеците ще примират от страх и от очакване онова, което ще постигне вселената, защото небесните сили ще са разклатят.” (Лука 21:26)

Проблемите, които ще върхлетят целия свят са капан! Уловка! „Защото така (примка – бел. пр) ще дойде върху всички, които живеят по лицето на цялата земя. (Лука 21:35 – бел.пр.). Точно в тази примка, в това начало на страданията, много Божии хора ще бъдат уловени неподготвени. Те ще паднат хилави пред яростната атака на проблемите и скръбта!

Ако нямаме радост, нямаме сила! И вярвайте ми, братя и сестри, ще се нуждаем от много сила, за да издържим тези зли дни. Заради това Божия Дух ни призовава да обновим радостта от спасението си.

III. Радостта вехне, защото ние сме невежи за славната свобода на Божиите деца!

„И гдето е Господният Дух, там е свобода.” (2 Коринтяни 3:17)

Малцина християни имат знанието на истината за свободата и освобождаващата живота жертва на Голгота! Те никога не са позволявали на Кръста да ги освободи от всички страх и робство. Ние не можем да се радваме и да бъдем извънредно весели във взаимоотношенията си с Господ, ако имаме слабо или ограничено знание за онова, което се случи на Кръста.

Апостол Павел видя славното откровение на освободителния Кръст! Това беше свобода за него:

„Братя, на свобода бяхте призовани ...Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго.” (Галатяни 5:1,13)

Не само онова, от което сме били спасени ни прави радостни, а онова, в което сме преминали!

„Самото създание ще се освободи от робството на тлението, и ще премине в славната свобода на Божиите чада.” (Римляни 8:21)

Свобода означава „свобода или освобождение от робство”. Означава право на избор, независимост от всички угнетителни сили! В Исая четем, че Господния Дух беше върху Христос, „прогласяващ освобождение на пленниците, и отваряне затвора на вързаните.” (Исая 61:1)

Сатана вече не контролира волята ни! Вече не можем да кажем: „Просто не мога да устоя!” Не! Ние сме свободни да оставим всеки стар грях! Всяко робство, всяко покаяние е личен избор.

Радостта си е отишла, защото ние не приемаме пълната и безплатна Христова благодат! Изглежда ни по-свято да продължаваме да се покаяваме и да изповядваме... изповядваме и покаяваме... да работим и да се поробваме за да докажем любовта си към Него! Изглежда забравяме, че вече сме изповядвали греховете си. „...Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.” 1 Йоан 1:9)

Ние просто не можем да сграбчим истината, че Бог не е ядосан на покаялите се Негови деца. Просто не можем да повярваме, че „Господ има благоволение към хората Си... Светиите ще тържествуват славно...” (Псалм 149:4-5)

Да, има време на покаяние. Но също така има време на радост в опрощението! Това е ясно илюстрирано във Водната порта на Езра! Точно така – Водна порта! Езра и Неемия се заеха да построят отново Ерусалим и да възстановят закона и покорството в Израел. Ерусалим беше разрушен, портите му бяха изгорени, а стените му западнаха и ронливи.

Хората бяха станали беззаконни, непокорни и зли. Богатите взимаха висока лихва и докарваха нацията под робството на дълговете. Най-лошото беше, че те се смесиха с идолопоклонници, взимаха езически жени.

Бог щеше да възроди Сион. Дух на тъга и истинско сърдечно покаяние скоро щяха да се излеят върху хората.

„Тогава всичките люде се събраха като един човек на площада, който бе пред портата на водата; и рекоха на книжника Ездра да донесе книгата на Моисеевия закон, който Господ бе заповядал на Израеля...”

И Ездра разгъна книгата пред всичките люде... и когато я разгъна, всичките люде станаха прави... Четоха ясно от книгата на Божия закон, и дадоха значението като им тълкуваха прочетеното.” (Неемия 8:1-8)

Божие Слово излезе, хората радостни слушаха – разбираха! Покаяха се! Писанията казват: „всичките люде плачеха като чуа думите на закона...” (Неемия 8:9)

Те скърбяха поради греховете си! Плачеха поради отстъпничеството си! Скърбяха и страдаха в покаяние. И въпреки, че щеше да има и други времена, в които щяха да плачат, въпреки че Святия Дух имаше още какво да направи, за да ги докара до мястото на пълно послушание, те се бяха покаяли истински в сърцата си и искаха да ходят с Бог напълно. Копнееха за святост и чистота.

След покаянието – време е да се зарадваш и развеселиш!

Неемия и Ездра стояха пред тези плачещи, скърбящи Божии деца и обявиха ден на радост и веселие:

„Тоя ден е свет на Господа вашия Бог; не тъжете нито плачете... и не скърбете, защото да се радвате, в Господа, е вашата сила.” (Неемия 8:9-10)

Нямаше повече депресия! Вече нямаше скръб! Нямаше вина и осъждение! Бяха се покаяли истински. Сега беше време да пеят, да се радват и да бъдат силни в радостта си. Беше време да приемат прошката и да бъдат извънредно щастливи:

„И така, всичките отидоха... и да направят голямо увеселение (щастие), защото бяха разбрали думите, които им се известиха.” (Неемия 8:12) (думите в скоби са мои)

Нашите радост и щастие също трябва да дойдат от разбиране на Божието послание за свобода. Не трябва да разбираш всичките доктрини на изкуплението, помирението, умилюването, благодатта, освещението и т.н. всичко, което трябва да знаеш за да живееш радостен живот в Господ е само тази фундаментална истина:

Бог е напълно доволен от Христовата жертва на Кръста!

Не трябва да си го обясняваш или напълно да го разбираш. Но можеш да разбереш, че беше достатъчно. Беше всичко, от което имаше нужда! Бог вече с желание, с радост, прощава на всички, които се покаят. Ние сме помирени! Христос донесе мир! Той понесе Божия гняв срещу покаяние за грех.

Да не се радваш в Христовото опрощение означава да се съмняваш в това, че то е достатъчно да изкупи греховете ни! Това е най-голям грех. Нека Духът ви даде разбиране за тази истина – ние сме призвани към свобода. Бог иска да имаме изобилна радост. Радост пълна и съвършена, претърпана и преливаща!

Божие Слово е съвсем ясно, че Той копнее за радостта на светиите Си:

„За да имат Моята радост пълна в себе си...” (Йоан 17:13)

„Изкупените от Господа ще се върнат, И ще дойдат с възклицание в Сион: Вечно веселие ще бъде на главата им; Ще придобиват радост и веселие; А скръб и въздишане ще побягнат.”
(Исая 35:10)

Моля ви, не презирайте Божията благодат! Приемете опрощението си. Не се опитвайте да измисляте нови неща, за които да се покаявате. Време е да се зарадваме за онова, което Христос направи за нас. РАДВАЙТЕ СЕ!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Whatever Happened to Joy](#) / [Какво стана с радостта](#)